

**La meva
història és
la història
d'un amor**
**Alba
Sabaté**

Columna

ALBA SABATÉ
LA MEVA
HISTÒRIA ÉS
LA HISTÒRIA
D'UN AMOR

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2023
© ALBA SABATÉ, 2023
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3109-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 15.340-2023
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudem a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

*Hi ha una barca en l'arena,
hi ha altres coses, Françoise*

Venia a classe amb *L'hotel París*. Era un llibre petit, blanc i amb les lletres de la coberta de color negre, primes. Venia a classe amb un paquet de tabac, amb aquest llibre que llavors em semblava petit i poca cosa, i amb una carpeta blava de cartró sempre plena de papers. Sempre ho deixava tot a la taula, arrengrerat, i llavors ens mirava, encara sense dir-nos res, com si hi fóssim o no hi fóssim, no sabia gaire com dir-ho. Venia a classe, feia aquests moviments rutinaris dia sí dia també, i nosaltres ens estàvem encara una estona caminant o corrent entre les taules, rient amb les rialles encomanadisses que es tenen als setze o disset anys, ensopegant entre nosaltres, empenyent-nos, magrejant-nos, parlant o rient fins

que d'alguna manera endevinàvem que havíem de parar.

Venia a classe amb un llibre que jo desconeixia encara.

Però hi havia el moment que ens feia algun senyal amb la mà, o que deia alguna cosa, o pronunciava algun nom, i apujava el to de la veu, i de mica en mica ens assèiem i es feia aquella mena de silenci que es fa en algun lloc on hi ha molta gent que va emmudint sense saber ben bé per què. I això sempre era així al començament. És així encara al començament. Aquell moment de silenci on sembla que tot torna a començar. De vegades costa més, de vegades menys, però arriba. Perquè aquesta és la gran satisfacció d'estar davant una classe de nois i noies, saber que els tens allà, sempre joves i sempre una mica distants, recelosos, de vegades fins i tot ensopits, badallant o a punt de riure's de tot, però saps que una altra hora comença, com un repte que no sempre arribarà a bon port.

I encara sento una mica el mateix quan entro en una classe. M'ho he de dir i m'he de sentir dient-m'ho. Ho necessito ara que noto que el

temps davant meu se'm fa cada cop més de paper de fumar.

Em sembla que en aquell últim curs a l'institut m'asseia cap al darrere, al costat de la finestra que donava al pati gran. Em veig de lluny. Em miro. Una faldilla llarga d'hivern comprada al mercat dels dissabtes al matí i un jersei gruixut i balder, blau marí i de coll alt. I unes arracades de boletes de plata. Em veig com si fos en una foto. Un dia de pluja. Els cabells llargs, despentinats, i les sabates esquitxades de l'aigua que havia trepitjat abans, baixant de l'autobús. I a la dreta hi veig el perfil del noi que se m'asseia al costat des del primer dia. Xerràvem sempre que podíem i sobretot quan ens avorriem, que era sovint. Recordo la seva veu, greu, rogallosa.

Si ara m'esforço a pensar en alguna anècdota d'aquells dies, fins i tot podria explicar alguna de les estratègies que teníem per copiar als exàmens quan no hi havia ni els mòbils ni els rellotges ni els auriculars que fan servir ara. Ni la intel·ligència artificial que ja tenim a tocar.

Era alt i moreno, amb els cabells foscos, llisos i llargs fins a les espatlles, la ratlla al mig, i la cara

granelluda i potser greixosa; renegava a cada moment, fins i tot davant del mossèn que durant les poques hores que ens tenia a classe intentava com podia que continuéssim creient en Déu.

I nosaltres rèiem, desvergonyits. I ens en rèiem, també. I hi deixàvem de creure, cada dia una mica més, perquè arriba el dia que has de dir que no, que ja no, que tot és aquí, fins i tot el silenci de l'altra banda.

Una tarda que vam anar a comprar cartolines i retoladors per fer un treball, vam acabar caminant per la Devesa. I va ser allà que em va confessar que s'havia mig enamorat d'una altra noia de l'institut, una de la classe B, la de ciències pures, però que se sentia pres del pànic més enorme només de pensar que hi havia de parlar, que ell encara no s'atrevia a posar paraules a aquell excés de sentiment que li bullia per dins i que no acabava d'entendre, que ara tot d'una només tenia ganes d'escoltar les cançons d'amor sentimentals que posaven a la ràdio, ell, que es passava els vespres i les nits devorant les novel·letes barates de fulls groguencs d'arts marcial i de l'Oest que li passava un tiet viatjant que pujava de Barcelona cada setmana.

Era un noi fosc de pell, mans fines i ungles menjades, a vegades malcarat, diferent. Brutejava. I a vegades somreia, i no sabies mai si era de debò. Tornava a somriure, i li mirava els llavis.

Durant les vacances havia fet de manobre amb el seu pare en uns pisos de Salt. Després havia collit pomes.

Ara volia viure una història d'amor.

Que hi parlés jo, que li fes d'intermediària, això em devia dir quan ens vam asseure en un banc de pedra, allà al davant de l'estany petit de la part enjardinada, amb tot de molsa creixent per les vores, amb els paons i els ànecs engabiats al costat, tot de fulles a terra, i amb la cartolina blau cel lligada amb una goma de pollastre.

I m'ho deia amb un somriure que no sabia dir si era més aviat un somriure d'esperança o d'alegria continguda. I jo li mirava primer les mans i després els llavis. I tenia ganes d'aturar-me allà, dissimulant el meu desig. Tenia disset anys i encara era verge. Tenia ganes d'estar-me una estona llarga al seu costat. Tenia ganes de tocar-lo i de besar-lo. Estar amb ell, en un lloc fosc, els llums apagats, sols, escoltant Bee Gees o Simon & Garfunkel.

Sí, em puc veure encara aquell vespre caminant sota els plataners de la Devesa, el riu Güell en una punta i l'Onyar a l'altra, la catedral i Sant Feliu allà dalt, com si ens espiessin, i nosaltres dos de costat, descobrint-nos el primer amor i l'amistat com si no anés ben bé per nosaltres, caminant sota aquells arbres imponents i majestuosos que potser Napoleó ja havia vist quan havia estat fent la guerra per Girona amb el *Werther* a la butxaca per anar-hi i per tornar-hi si tenia un moment de defalliment. O potser no. Potser no va passar mai per Girona.

Recordo aquella tarda, perquè aleshores tot m'era un començament i un desvetllament, i tenia el cos jove, les natges alegres i petites, els pits tibants, i totes les ganes de descobrir el sexe i el plaer i de deixar de ser verge. Sí, jo també volia viure una gran història d'amor.

(Pausa)

No et passava el mateix amb la Claire al començament? O hem de recular més? Qui era aquella noia de l'institut que et regalava els retrats que et feia a la nit després que parléssiu per telèfon llargues estones cada vespre? Va, somriu quan llegeixis això,

que a l'edat que tinc m'agrada dir les coses pel seu nom.

I recordar-les mentre les escric, que és una altra manera d'emparentar-me una altra vegada amb la noia que era als disset anys, la noia de les arracades de boletes.)

I ara no sabia dir si m'agradava a mi també aquell noi. No ho sé, però diria que sí, que una mica sí que ja m'atreia i que fins i tot aquella conversa em devia resultar incòmoda i devia adoptar un posat recelós i de gelosia continguda. La pell, el color de la seva pell m'atreia. I aquell atrevir-se davant de qui es pensava que tenia el poder encara que fos un capellà de poble rodanxó i galtavermell.

Però potser del que tenia més ganes aleshores era de tocar cossos, i no d' enamorar-me, d' abandonar-me. El desig. Gabriel Ferrater té uns poemes magnífics per explicar aquest sentiment, però no ho sé. O sí. Hi ha un vers que encara se'm repeteix i que escrivia en aquell diari d' adolescent que m'havia de servir a la llarga per alguna cosa i que vaig perdre en algun viatge en tren entre Barcelona i Girona. Però el vers no, el vers que deia «allò que tu fa massa temps que li dius

desig...». El diari que vaig perdre, o vaig voler perdre, no devia passar de les trenta pàgines. El vers el vaig escriure i reescriure no sé quants cops.

El cas és que mai vaig fer-li de mitjancera d'amor, i no en vaig saber res durant molt de temps. Aquell hivern de l'any 1979 no sabia res del meu futur. La vida m'havia de ser una sorpresa. No sabia en qui em convertiria, com de fet no ho sap ningú quan té setze o disset anys.

(Pausa

Què et passa amb la Claire? Em deixes que t'ho demani? Així, entre una línia i una altra.)

Doncs això. Cada dia que teníem classe, el Fèlix s'estava una estona dret allà al damunt de la tarima de fusta, i quan callàvem tots, apartava una mica més el llibre, obria la carpeta i agafava un paper qualsevol, guixat amb la seva lletra i sempre per les dues cares, a vegades amb algun dibuix. I mentre callàvem i esperàvem, el feia servir per improvisar una mena de paperina. I quan ja la tenia feta, la deixava al damunt

del llibre i agafava un cigarro del paquet que duia a la butxaca del darrere dels pantalons; i mentre el treia i el picava tres o quatre cops damunt l'esfera del rellotge i l'encenia, començava a parlar de l'autor que aquell dia tocava i nosaltres preniem apunts. Perquè aleshores es fumava a les classes. I no només ho feien els professors, també ho podíem fer nosaltres durant les hores dels exàmens i al pati, i a nosaltres tot allò ens feia sentir grans i diferents.

I me'n recordo de veure'l moure's per l'aula gairebé tota l'hora, tots callats i escrivint o fent-ho veure, mentre ell caminava amunt i avall dels passadissos que es fan entre les taules, amb el cigarro en una mà i la paperina a l'altra, amb els texans arrugats i la camisa desbotonada, caminant i parlant de Machado i Alberti, també de les *Rimas* de Bécquer, de Galdós i de Cernuda. I de Garcilaso i Lope de Vega.

Això és el que recordo. Les primeres classes de literatura. Com un passeig per uns espais imaginaris que encara ara em serveixen d'alguna cosa quan els revisc.

Les primeres classes de literatura i un home al davant quan encara jo era més nena que dona.

El Fèlix.

El fum. L'aire. La transparència que es recar-golava.

No sé en quin punt em va començar a anomenar Françoise, no me'n puc recordar. I no sé fins a quin punt em puc reconèixer encara en aquella noia d'institut que començava a vestir-se amb faldilles llargues estampades de flors que sovint combinava amb jerséis balders i amb anells d'inspiració modernista. En el meu record, encara em veig vestida així, també amb les botes planes de pell envellida. M'hi veig, però no sempre m'hi reconec.